

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Humilitat o protagonisme

Sant Joan Baptista, profeta i precursor, és un sant molt estimat a casa nostra. Cada any celebrem la seva festa amb fogueres, amb coca, tirant petards. Coincideix al voltant de les dates del solstici d'estiu, el punt en què el sol comença a minvar les seves hores entre nosaltres. És ell mateix qui va dir: «Ell ha de créixer i jo he de minvar» (Jn 3,30).

Sant Joan va tenir molt clara la seva missió: ell no era el sol que ve del cel, sinó el que anirà «davant del Senyor a preparar els seus camins» (Lc 1,76). Aquestes paraules profètiques de Zacaries, el seu pare, van ser una guia per a la seva vida. La seva missió no era brillar com el sol, sinó només indicar el seu adveniment. Igual que l'aurora anuncia l'arribada del sol, sant Joan és qui apunta a Jesucrist. Per això, quan el representem en les imatges, sovint hi ha aquelles paraules seves: «Mireu l'anyell de Déu, el qui lleva el pecat del món» (Jn 1,29), tota la seva vida apunta cap a Crist.

Tots som conscients del món en què vivim. Un món narcisista, un món que, col·loquialment es diu, «viu de cara a la galeria», on el centre sempre és un mateix. Ens exhibim a les xarxes socials sent sempre nosaltres el centre amb la pretensió que tots siguin amics o seguidors nostres, i seguim fins a l'última conseqüència la frase feta «una imatge val més que mil paraules». Busquem aprovació, admiració, ser nosaltres el model per als altres, i que premin el signe «m'agrada».

La proposta de la vida cristiana és precisament tot el contrari: «Ell ha de créixer i jo he de minvar». Des de la humilitat, veient la gran desproporció que hi ha entre nosaltres, la criatura, i Déu, el creador, el repte és que cada dia Ell visqui més en

nosaltres, que puguem dir com sant Pau: «Ja no soc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (Ga 2,20). Per què? Perquè em va estimar i es va entregar ell mateix per mi —diu sant Pau a continuació.

Sant Joan era profeta en el seu temps, i precursor de Crist. Nosaltres estem cridats com a batejats a fer el mateix: transparentar cada dia més a Crist amb la nostra vida, amb les nostres paraules i accions, sense protagonismes, sabent que el protagonista és ell: no vulguem fer ombra al Sol que ve del cel.

Siguem fermes i clars en allò que creiem davant els altres. La humilitat del Baptista

no anava en contra de la fermesa del que predicava. Per tant, no ens deixem superar per l'ambient en què vivim. «Portem aquest tresor en gerres de terrissa, perquè quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu, i no pas de nosaltres» (2Co 4,7). Tot el que vivim, ho hem rebut de Déu i no és pas nostre, nosaltres som la gerra de terrissa: la fe, la vida, tots els dons són del Senyor..., és tot d'Ell.

Demanam la intercessió de sant Joan Baptista, que ens ajudi a aprendre, com ell, a minvar, a mostrar més Crist en la nostra vida per poder-lo fer més present en el nostre món, tan assedegat i necessitat de la presència de Déu.

ENTREVISTA

La petjada del P. Coll

JAUME AYMAR RAGOLTA

L'Institut Emmanuel Mounier de Catalunya i la Facultat de Filosofia de Catalunya (AUSP) han atorgat el premi Emmanuel Mounier 2024 al Dr. Jaume Aymar en reconeixement «a la seva tasca intel·lectual en el camp de la història de l'art, així com la seva gestió al capdavant de diverses institucions eclesials tot posant-se al servei de la seva comunicació, divulgació i recerca». El Dr. Aymar va dedicar el guardó al Dr. Josep M. Coll i Alemany (1934-2017), un jesuïta «filòsof, dialogant, culte i compromès, que em va introduir a la Facultat de Filosofia». «El P. Coll em va confiar el seu somni de constituir un model de facultat basada en el personalisme», afegeix.

Què representa rebre aquest premi?

Un honor i un goig. El personalisme comunitari és, en bona part, la filosofia del dedins del Vaticà II. I Mounier, filòsof catòlic i activista revolucionari, amb una vida dura i fecunda, ha estat un referent i un estímul en el pensament del bisbe Joan Carrera, de Joan Rigol, de Joan-Enric Vives, de Josep Maria Esquirol, de Concepció Huerta... i dels qui avui constitueixen l'Institut E. Mounier de Catalunya.

Una facultat de filosofia personalista seria possible?

Sí! Urgeix tornar a posar en el centre la persona, lliure i responsable, amb la seva vessant comunitària, amb un sentit d'arrelament i d'encarnació, regenerant el pensament i la praxi política en diàleg amb la cultura contemporània. I cal ensenyar a pensar des d'aquests postulats.

Per què caldria que existís una assignatura d'història de la cultura i què ens aportaria?

Perquè és una disciplina transversal, en plena sintonia amb la *Veritatis Gaudium* del papa Francesc, que reprèn el somni d'unes humanitats adients al segle XXI. Davant la dispersió i la hiperespecialització, aportaria el que molts busquem: afavorir la síntesi de sabers.

Oscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Retornar per recomençar

«A les nits, a l'habitació, amb la porta tancada, prego i recordo que la primera pregària que vàrem aprendre la meva germana i jo ens la va ensenyar la mare i en dono gràcies a Déu Pare. Li dono, també, gràcies perquè en el meu pare he vist sempre moltes actituds i trets de Jesús que m'han estat referents: el lliurament, el sacrifici i la bondat d'Ell. Darrerament he fet un pas en la meua vida i en la meua fe que m'ha ajudat a madurar una mica més. Em sentia buit, m'havia allunyat del Pare, buscava sentit on no n'hi havia. M'he posat davant Déu, com vaig aprendre en un grup de joves, i he pregat com havia après a casa. He trobat en la pregària, altra vegada, un espai de pau interior que m'ha ajudat a reflexionar, pensar i prendre decisions. També hi he descobert que sense amor no es construeix, que sense esforç no s'aconsegueix res i que sense misericòrdia no s'és plenament lliure. Estic content de ser cristià. En dono gràcies a Jesús i als pares que m'iniciaren en el seu seguiment.»

Aquesta pregària és d'un jove de vint-i-set anys. Neix d'una experiència vital, d'un temps de foscor, d'un temps d'allunyament aparent de Déu, d'una experiència de vida mal-

destra. Ara és el moment del retorn a la proximitat de Déu Pare, al seguiment de Jesús, a deixar-se acompanyar per l'Esperit. «No li tindrà en compte cap de les infidelitats que havia comès, sinó el bé que ha fet i viurà» (Ez 18,22). L'experiència personal de pregària sembrada amorosament per uns pares constants, treballada en la infantesa i l'adolescència i madurada en la vida adulta i el testimoni quotidià de viure segons l'Evangeli, ha donat fruit. Anys després, però fruit. En l'acció educativa, també en l'acompanyament en el creixement en la fe, res és endebades. Necessita temps. Ara, en el moment del retorn. Déu ho és dels qui retornen, encara que sigui una i altra vegada, dels qui senten desig de recomençar com aquest jove. És bo fer-ho des de la pregària, des del silenci i la pau de la proximitat del Pare. Sentir-se acollit com soc, estimat i perdonat, embolcallat per la seva misericòrdia. Sentir-se fill estimat i germà de Jesús.

Als pares d'aquest noi i als altres educadors que acompanyen els infants, adolescents i joves en el camí de creixement en la fe els resta donar gràcies a Déu i continuar testimoniant humilment el seu Amor.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Responsabilidad en la misión

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

A todos se nos encomienda una tarea. En algunos momentos, se nos pide un esfuerzo mayor; unas veces lo tomamos con entusiasmo; otras, podemos flaquear. Hoy, incluso, parece que existe el temor a comprometerse en caminos más decisivos.

Siempre necesitamos la ayuda de Dios, en ocasiones la pedimos para sobrellevar algunos menesteres. El Señor está con nosotros; si nos dejamos llevar por la fe, esperanza y amor saldremos victoriosos.

San Juan Bautista es un modelo de encuentro con la misericordia de Dios. El Bautista salta de júbilo. Celebramos su nacimiento porque desde el vientre materno Juan es el precursor de Jesús (cf. Benedicto XVI, Ángelus 24.06.12).

Sus padres le pusieron Juan, nombre indicado por Dios, que significa «el

Señor da la gracia». Animado por el Espíritu Santo, Zacarías pronunció la misión: «Y a ti, niño, te llamarán profeta del Altísimo, porque irás delante del Señor a preparar sus caminos, anunciando a su pueblo la salvación por el perdón de sus pecados» (Lc 1, 76-77).

Juan cumplió su misión, bautizaba, llamaba a la conversión. «Vio al Espíritu Santo posarse sobre Jesús y oyó la voz del Padre celestial que lo proclamaba su Hijo» (cf. Mt 3,13-17). Para él las cosas no fueron fáciles, un día fue decapitado. Previamente comprobó con la respuesta de Jesús, que había cumplido su misión hasta el final.

Que la Virgen María nos ayude a seguir a Jesús en el cumplimiento de nuestra misión.

Lectures de la missa diària i santoral

24. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 49,1-6 / Sl 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.

25. ■ Dimarts [2Re 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / Sl 47 / Mt 7,6.12-14]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Dimecres [2Re 22,8-13;23,1-3 / Sl 118 / Mt 7,15-20]. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo. Sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. V); sant Josep-maria Escrivà de Balaguer (Barbastre, 1902 - Roma, 1975), prev., fund. Opus Dei.

27. ■ Dijous [2Re 24,8-17 / Sl 78 / Mt 7,21-29]. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església. Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat. Sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel. servita.

28. ■ Divendres [2Re 25,1-12 / Sl 136 / Mt 8,1-4]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna. Sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Dissabte [Ac 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I). Santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ † Diumenge vinent, diumenge XIII de durant l'any. (lit. hores: 1a setm.) [Sv 1,13-15;2,23-24 / Sl 29 / 2Co 8,7.9.13-15 / Mc 5,21-43 (o bé: Mc 5,21-24.35b-43)]. Sants protomàrtirs de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

DIUMENGE XII DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de Job (Jb 38,1.8-11)

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: «¿Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots, tot dient-li: Fins aquí et permeto de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones.»

Salm responsorial (106)

R. *Enaltiu el Senyor, perdura eternament el seu amor.*

Uns comerciants que s'embarcaren / i es feren mar endins, / foren testimonis de les obres del Senyor, / dels seus prodigis en alta mar. R.

A una ordre seva es girà un huracà, / que aixecava grans onades: / es veien al cel, es veien al fons, / i, extenuats de mareig, no es tenien drets, / no hi valia res la seva perícia. R.

En les seves penes cridaren el Senyor, / i els salvà d'aquell perill: / apaivagà el temporal i vingué la bonança, / es calmaren les onades del mar. R.

I els va dur fins al port, / plens de goig per la calma retrobada. / Que reconeixin els favors del Senyor, / els prodigis que ha fet en bé dels homes. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,14-17)

Germans, l'amor que el Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres, des d'ara, ja no valorem ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem. Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 4,35-41)

Un dia, cap al tard, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba». Deixaren, doncs, la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Vora d'ells seguïen també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat en un coixí. Ells el criden i li diuen: «Mestre, ¿no veieu que ens enfonsem?» Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: «Calla i estigues quieta». El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: «¿Per què sou tan porucs? ¿Encara no teniu fe?» Ells, plens de gran respecte, es preguntaven l'un a l'altre: «¿Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»

Lectura del libro de Job (Job 38,1.8-11)

El Señor habló a Job desde la tormenta: «¿Quién cerró el mar con una puerta, cuando escapaba impetuoso de su seno, cuando le puse nubes por mantillas y nubes tormentosas por pañales, cuando le establecí un límite poniendo puertas y cerrojos, y le dije: "Hasta aquí llegarás y no pasarás; aquí se romperá la arrogancia de tus olas"?».

Salmo responsorial (106)

R. *¡Dad gracias al Señor, porque es eterna su misericordia!*

Entraron en naves por el mar, / comerciando por las aguas inmensas. / Contemplaron las obras de Dios, / sus maravillas en el océano. R.

Él habló y levantó un viento tormentoso, / que alzaba las olas a lo alto: / subían al cielo, bajaban al abismo, / se sentían sin fuerzas en el peligro. R.

Pero gritaron al Señor en su angustia, / y los arrancó de la tribulación. / Apaciguó la tormenta en suave brisa, / y enmudecieron las olas del mar. R.

Se alegraron de aquella bonanza, / y él los condujo al ansiado puerto. / Den gracias al Señor por su misericordia, / por las maravillas que hace con los hombres. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,14-17)

Hermanos: Nos apremia el amor de Cristo, al considerar que, si uno murió por todos, todos murieron. Y Cristo murió por todos, para que los que viven ya no vivan para sí, sino para el que murió y resucitó por ellos. De modo que nosotros desde ahora no conocemos a nadie según la carne; si alguna vez conocimos a Cristo según la carne, ahora ya no lo conocemos así. Por tanto, si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 4,35-41)

Aquel día, al atardecer, dijo Jesús a sus discípulos: «Vamos a la otra orilla».

Dejando a la gente, se lo llevaron en barca, como estaba; otras barcas lo acompañaban. Se levantó una fuerte tempestad y las olas rompían contra la barca hasta casi llenarla de agua. Él estaba en la popa, dormido sobre un cabezal. Lo despertaron, diciéndole: «Maestro, ¿no te importa que perezcamos?». Se puso en pie, increpó al viento y dijo al mar: «¡Silencio, enmudece!». El viento cesó y vino una gran calma. Él les dijo: «¿Por qué tenéis miedo? ¿Aún no tenéis fe?». Se llenaron de miedo y se decían unos a otros: «¿Pero quién es éste? ¡Hasta el viento y el mar le obedecen!».

COMENTARI

Enmig de la tempesta, hi ha Jesús

Crist en la tempesta del mar de Galilea (1590), de Jan Brueghel I El Vell. Museu Thyssen-Bornemisza, Madrid (Espanya)

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Al llarg de la nostra vida, tots passem per moments difícils, que ens arriben a preocupar de valent. En el nostre interior, i de vegades fins i tot de portes enfora, diem i ens preguntem: què podem fer i com ens en sortirem d'aquesta situació? Què ens passarà?

Mirem ara què ens diu l'Evangelí d'aquest diumenge. Hem escoltat o llegit que Jesús convida els deixebles a passar a l'altra riba del llac. Això, també pot significar que els convida a passar a una altra realitat en la seva vida.

Aquesta vegada els deixebles experimenten un fet preocupant: han començat a endinsar-se al llac; Jesús està dormint dins de la barca. Mentrestant, «s'aixeca un fort temporal de vent i les onades cauen sobre la barca que es va omplint d'aigua».

Espontàniament els surt un crit: «Mestre, no veieu que ens enfonsem?». Jesús es desvetlla i calma el vent i l'aigua, i els diu: «Per què sou tan porucs, encara no teniu fe?». El seu pensament s'obre a una gran pregunta: «Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»

És lògic i normal que tinguem moments de desconcert en la nostra vida i hem de posar tots els mitjans per trobar sortida i remei a les difícils realitats. Però no n'hi ha prou, cal posar-nos en mans de Jesús, que ens convida a passar a una altra realitat, la de la fe i l'esperança en Ell. Potser no ens quedarà solucionada la qüestió que ens preocupa, però la viurem d'una altra manera. Haurem fet un pas endavant. Sabrem que Jesucrist sempre ens acompanya, i ens convida a anar més enllà.

A la barca de la vida, a més de ser-hi nosaltres, hi ha moltes altres persones que també tenen els seus contratemps i dificultats. En molts moments es creuen que van segurs i que no necessiten de ningú, però en algunes circumstàncies experimenten la seva impotència, soledat i incapacitats per trobar sortida als seus problemes i patiments.

Tenim el deure d'ajudar-los i de conduir-los davant la porta de la fe i de l'esperança en Déu, que ens estima. Tots som cridats a passar a l'altra riba del mar de la vida. Jesús és entre nosaltres, i pot apaivagar tota mena de mals vents, i les ones embravides de la mar. Senyor Jesús, ajudeu-nos, no ens deixeu sols! Vós sou el nostre Salvador!

VIDA DIOCESANA

La diòcesi de Terrassa commemora els vint anys

La diòcesi de Terrassa va celebrar els seus 20 anys. I ho va fer amb una missa solemne a la Catedral del Sant Esperit el passat dissabte 15 de juny. La cerimònia va estar presidida pel nunci apostòlic de Sa Santedat, Mons. Bernardito C. Auza. Entre els concelebrants es trobaven destacades figures eclesiològiques com el bisbe Salvador; l'arquebisbe de Barcelona i cardenal, Joan Josep Omella; Mons. Joan Planellas, arquebisbe de Tarragona; el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés; l'arquebisbe-bisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives; el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanovas; el bisbe de Girona, fra Octavi Vilà; i els bisbes auxiliars de Barcelona, Mons. Javier Vilanova i Mons. David Abadías. També hi eren presents algunes autoritats polítiques

com l'alcalde de Terrassa, Jordi Ballart; l'alcaldesa de Sabadell, Marta Farrés; l'alcalde de Canovelles i president del Consell Comarcal del Vallès Oriental, Emilio Cordeiro; i l'alcalde de Matadepera, Guillem Montagut. La Generalitat estava representada pel Sr. Carles Armengol, director general d'Afers Religiosos.

Amb la Catedral plena de gom a gom, en començar la missa, el bisbe Salvador va agrair al nunci la seva presència i va expressar que aquesta era un signe de «la paternitat del bisbe de Roma i la nostra comunió amb ell». També va reconèixer tots els dons i fruits que el Senyor ha regalat a aquesta jove diòcesi, com ara les ordenacions de 47 preveres diocesans, 6 sacerdots religiosos i 17 diaques permanents.

Per la seva part, el nunci també va manifestar que «els fruits de la diòcesi són visibles: en l'educació dels nens, en les associacions i activitats de la joventut, en la vitalitat catòlica de la família...». També va recordar com el papa sant Joan Pau II, el 15 de juny del 2024, va erigir la diòcesi amb la butlla *Christifidelum salutem*. Al final de l'homilia, el nunci va fer èmfasi

si en les paraules de sant Pau i va dir que, «com a l'església d'Efes, també a l'església que peregrina a Terrassa», Crist habita per la Fe en els cors i que l'amor sigui l'arrel i fonament de tot.

Al final de l'homilia, el secretari general i canceller, Mn. Eduardo Pire, va llegir el missatge que el papa Francesc va fer arribar a través de la nunciatura apostòlica. En aquest missatge, el Sant Pare s'unia a la joia de la celebració i donava gràcies a Déu per les nombroses vocacions sacerdotals que han sorgit a la diòcesi. També va convidar tots els fidels de l'església que peregrina al Vallès a «seguir aquesta obra evangelitzadora per mitjà de la Paraula de Déu, el consol dels sagraments i l'auxili de l'oració».

La celebració va concloure amb un cant final i una processó solemne. A la sortida, els fidels van rebre un obsequi commemoratiu i van poder gaudir d'un gran refrigeri popular al pati de l'escola Vedruna-Vall, on es va compartir l'alegria entre tots els presents.

Agenda

Del dimarts 25 fins al divendres 28 de juny. Sortida de final de curs del Seminari diocesà a Betlan (Val d'Aran).

Divendres 28 de juny, a les 10 h. Trobada de final de curs de les escoles diocesanes i parroquials a La Garriga.

Dissabte 29 de juny, a les 12 h. Festa patronal i confirmacions a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Bigues.

Diumenge 30 de juny, a les 10 h. Ofici de Festa Major de Terrassa a la Catedral.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Humildad o protagonismo

San Juan Bautista, profeta y precursor, es un santo muy querido en nuestra tierra. Cada año celebramos su fiesta haciendo hogueras, tirando petardos. Coincide en torno a las fechas del solsticio de verano, el punto en que el sol empieza a mermar sus horas entre nosotros. Es él mismo quien dijo: «Él debe crecer y yo tengo que menguar» (Jn 3,30).

San Juan tuvo muy clara su misión: él no era el sol que viene del cielo, sino el que irá «delante del Señor a preparar sus caminos» (Lc 1,76). Estas palabras proféticas de Zacarías, su padre, fueron una guía para toda su vida. Su misión no era brillar como el sol, sino solo indicar su advenimiento. Al igual que la aurora anuncia la llegada del sol, san Juan es quien apunta a Jesucristo. Por eso, cuando lo representamos en las imágenes, a menudo está la frase con sus palabras: «Mirad al cordero de Dios, el que quita el

pecado del mundo» (Jn 1,29), toda su vida apunta hacia Cristo.

Todos somos conscientes del mundo en el que vivimos. Un mundo narcisista, un mundo que, coloquialmente dicho, «vive de cara a la galería», donde el centro siempre es uno mismo. Nos exhibimos en las redes sociales, siendo siempre nosotros el centro, con la pretensión de que todos sean amigos o seguidores nuestros, y seguimos hasta la última consecuencia la frase hecha de «una imagen vale más que mil palabras». Buscamos aprobación, admiración, ser nosotros el modelo para los demás, y que pulsen el signo «me gusta».

La propuesta de la vida cristiana es precisamente todo lo contrario: «Él debe crecer y yo tengo que menguar». Desde la humildad, viendo la gran desproporción que existe entre nosotros, la criatura, y Dios, el creador, el reto es que cada día Él viva más en nosotros, que podamos decir co-

mo san Pablo: «Ya no soy yo quien vive; es Cristo quien vive en mí» (Ga 2,20). ¿Por qué? Porque me amó y se entregó él mismo por mí, dice san Pablo a continuación.

San Juan era profeta en su tiempo y precursor de Cristo. Nosotros estamos llamados como bautizados a hacer lo mismo, transparentando cada día más a Cristo con nuestra vida, con nuestras palabras y acciones, con nuestro ejemplo, sin protagonismos, sabiendo que el protagonista es él: no queramos hacer sombra al Sol que viene del cielo.

Seamos firmes y claros en lo que creemos ante los demás. La humildad del Bautista no iba en contra de la firmeza de lo que predicaba. Por tanto, no nos dejemos superar por el ambiente en el que vivimos. «Llevamos este tesoro en jarras de barro, para que quede bien claro que este poder incomparable viene de Dios, y no de nosotros» (2Co 4,7). Todo lo que vivimos, lo hemos recibido de Dios y no es nuestro; nosotros somos la vasija de barro: la fe, la vida, todos los dones son del Señor... todo es de Él.

Pedimos hoy la intercesión de san Juan Bautista, que nos ayude a aprender, como él, a menguar, a mostrar más a Cristo en nuestra vida para poder hacerlo más presente en nuestro mundo, tan sediento y necesitado de la presencia de Dios.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

